

Sygnatura akt VI Ka 575/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 grudnia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 r.

sprawy **P. B., syna M. i K.**

ur. (...) w miejscowości Ś.

obwinionego z art. 87§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 1 czerwca 2020 r. sygnatura akt II W 936/19

na mocy art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. oraz art. 636 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 121 § 1 k.p.w.

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. na mocy § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017.2467) oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 40 (czterdzieści) zł tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 1 czerwca 2020 r. sygn. II W 936/19 orzekł w sprawie obwinionego P. B..

Apelację od wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając obrazę prawa materialnego, a to:

1. obrazę art. 7 § 2 k.w. przez jego niezastosowanie w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału wynika, że obwiniony znajdował się w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu z art. 87 § 1 k.w. tj. błędnym przekonaniu, że w momencie wsiadania do pojazdu w jego organizmie znajdował się alkohol w stężeniu 0,15 promila czyli poniżej granicy odpowiedzialności za wykroczenie,
1. obrazę art. 39 § 1 k.w. w sytuacji gdy obwiniony przebadał się prywatnym alkomatem, co wywołało u niego przeświadczenie że prowadzić może samochód.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o zmianę wyroku i odstąpienie od wymierzania obwinionego kary oraz zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedziona apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, że nie ma także żadnej reguły dowodowej, która przydawałaby szczególny walor treści wyjaśnień obwinionego i dowód ten podlega ocenie sądu na zasadach ogólnych.

Wskazane zasady oceny dowodów stosowane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 k.p.w. zostały prawidłowo uwzględnione w niniejszej sprawie.

Konfrontacja ustaleń faktycznych z przeprowadzonymi dowodami pozwala na stwierdzenie, że dokonana przez Sąd I instancji rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności przestępstwa nie wykazuje błędów, nadto jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na których rozważania swe oparł.

Apelacja skupia się na wersji przedstawionej przez obwinionego.

Należy wszakże zauważyć iż nawet ustalenie że obwiniony dokonał pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu prywatnym urządzeniem typu alkomat nie oznacza iż samo to badanie ma go ekskulpować czy to na płaszczyźnie uzyskanego wyniku czy to na płaszczyźnie błędu co do okoliczności stanowiącej znamię czynu z art. 87 § 1 k.w. Nie wiadomo przecież jaki w istocie to był wynik, a w tym zakresie depozycje obwinionego trudno uznać za wiążące skoro tenże obwiniony podawał do protokołu badania ilości spożytego dzień wcześniej alkoholu, które jednak nie odpowiadały w żaden sposób wynikowi, który został następnie uzyskany przez funkcjonariuszy Policji. Ponadto do wiedzy powszechnej należy fakt, iż każde urządzenie do pomiaru ilości alkoholu w wydychanym powietrzu ma określoną czułość tym samym może podawać wyniki z pewnym błędem, który jest uwzględniany w badaniach i później również procesowo w sprawie. To stanowi też przyczynę wydawania świadczeń wzorcowania danego urządzenia. Skoro dotyczy to urządzeń używanych profesjonalnie to nie sposób przyjąć, iż prywatne urządzenie do badania miałyby być pozbawione tych wad i wyniki na nim uzyskane miałyby być pewne, bez żadnego marginesu błędu. Z tego względu nie sposób przyjąć, iż obwiniony mógł na podstawie tego jednego przecież badania i jednego wyniku (jak twierdzi) być pewnym że jego stan jest stanem niewyczerpujących znamion wykroczenia, tym bardziej iż nawet podany przez niego wynik był wynikiem w pobliżu wartości granicznej. Odmowa składania wyjaśnień przez obwinionego spowodowała, iż nie można było poczynić jakiś szerszych ustaleń co do urządzenia którym miał posługiwać się obwiniony i błędu z jaki urządzenie to mogło podawać wyniki pomiaru, tym niemniej skoro powszechnie wiadomym jest iż urządzenia takie podają wyniki z określonym błędem, czemu ma zresztą przeciwdziałać ponowienie badania po kwadransie, to nie sposób przyjąć, iż obwiniony znajdował się w niezawinionym błędzie co do tego, iż jego stan trzeźwości pozwala na prowadzenie pojazdu.

Skonkludować stąd należy, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu trafnie wskazał na jakich dowodach oparł swe orzeczenie, wskazując jakie były zasady oceny dowodów, zaś ocena ta, poparta zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznana musi być za trafną.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Wina obwinionego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu Odwoławczego również wymierzona obwinionemu kara w pełnym zakresie uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, odzwierciedla prawidłowo stopień zawinienia i wykazanego przez obwinionego natężenia złej woli.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie obwinionego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze.

Sąd obciążył kosztami za postępowanie odwoławcze obwinionego, na mocy przepisów wskazanych w sentencji.